

Ács Edvin:

Vártalak

Hiányoztál belőlem,
Mint Szabadkából a varázsló kertje.
Nélküled sosem ébredt volna fel a város.
Azóta a vállad felett kel a Nap is.

A Jadranon túl

Elvesztem a palota árnyékában.
Elvesztem a tenyeredben.
Ha a Lenin parkban a padok mesélnének,
Elmondanák hol késnek a Vass fiúk.

A varázsló halála

Kértelek volna, hogy gyere be a kertembe.
Gyere fel a lépcsőn a padlásra, hozzám.
Most mennék utánad Budapestre.
De már kifizették a koporsómat.

Sajnálom

Hajnalban elmentem hozzátok.
Aztán kitekerem a zúzmarás vasútig.
Nem jött a hármas.
Azóta a Bajai út végén várlak.

Elmondanám

Ha újra találkozánk:
Elmondanám, hogy mindennap gondoltam rád.
Elmondanám, hogy többé nem hazudok neked.
Elmondanám, hogy az első mondat nem teljesen igaz.

Szeged

Együtt néztük a Tiszán fonódó habokat.
Egyedül lassabban úsznak a fények.
Lehet át sem érünk a túlpartra.
A rakpart a túloldalról a legszebb.

Három lett maradhat?

Két dolog, amit utálok:
A tegnapi esti be nem váltott ígéreteidet
És a túl rövid verseket.

Tóth Edina

Szegénység

Portakaróval melegített üres polcok.

Mezítláb, hideg járda.

Létbizonytalansággal díszítem otthonom.

Megfáradt kenyered is megszáradt.

Társasmagány

Tűkazalban egy szalmaszál.

Sok ember közt egymagam.

Kékrideg szél fújdogál.

Köztünk a csend az egyetlen, mi marad.

Biszak Borbála Eszter

Négysoros I.

felfejtett gombok cérnaszálon – lógunk.
a gondolat dupla, egy sosem elég.
a Föld lapos, le nem fordul rólunk.
lehetsz te más, csak nagyon ne legyél.

Négysoros II.

lépcső mögött fal van, az ajtó keret, tájkép.
karnyújtásnyi a világ – ölelni félsz, rálépsz.
figyelmeddel fizetsz, idővel, pár lájkért.
maszkolt egód mit ér, majd eldönt, aki rád néz.

Szigeti Zita Márta

Négy testiség

Bőrömből sátrat feszít a kéz.
Neked a menedék, nekem a börtön.
Hantom bontja örök feledés.
Szerelmet kapsz a pusztulástól kölcsön.